

[Korsgaard.]

en Rigsdagsmand, ligegyldigt hvem, herfra havde fremsat en Paastand, gaaende ud paa, at der ikke lignedes lovligt, da at undersøge om dette saa var rigtigt eller ej. Jeg vilde antage, at en By som Horsens gennem denne ulovlige Foranstaltning paa dette Omraade i Virkeligheden faar et Beløb paa 200 000 Kr. eller deromkring mindre, end den skulde have, af denne Gruppe af Skatteydere. Det er ikke svært at se, at hvis Skatteprocenten er 20, vil dette, at der i Virkeligheden lignedes paa en Indtægt af rundt regnet et Par Hundrede Kroner for lav Indtægt, betyde, at vedkommende Skatteyder betaler 40 Kr. mindre i Skat, end han efter Loven skal. Jeg maa henstille, at Ministeriet undersøger dette Forhold, og jeg maa gaa saa vidt, at jeg alvorligt maa henstille til Ministeriet, at det over for de Kommuner, som ikke har lignet lovligt, forlanger, at Ligningen skal laves om. Det kan jo ikke nytte noget, at man har Love, naar de i Virkeligheden ikke bliver holdt.

Men det er ikke det eneste Punkt, hvor bestaaende Love i Virkeligheden ikke følges. Ved Samtale med et af disse Tings Medlemmer er jeg blevet bekendt med, at der vistnok i en Række Kommuner findes Bestemmelser, der siger, at der ikke alene maa gives Børnefradrag — det maa der jo — for Købstædernes Vedkommende op til 300 Kr. pr. Barn, men at der ogsaa maa gives, om jeg maa kalde det, Konefradrag, dette at forstaa saaledes, at hvor begge Ægtefæller tjener Penge, gives der Fradrag for Hustruen. Jeg tør ikke paastaa, at denne Bestemmelse altid i og for sig er ulovlig, men jeg mener at turde paastaa, at den i sine Konsekvenser bliver ulovlig. Lad os tage en Familie med 2 000 Kr. i Indtægt; for Simpeltvedens Skyld antager jeg, at den har to Børn, og yderligere antager jeg, at Manden og Konen tjener lige meget, 1 000 Kr. hver, og at den paagældende Skattevedtægt har en Bestemmelse om, at Indtægter af den Art maa paa Grund af Konens særlige Forhold formindskes med 700 Kr. Forudsat, at Kommunen har et Børnefradrag paa 300 Kr. pr. Barn, kommer Indtægten herigennem ned paa 1 400 Kr., og denne Indtægt maa ikke nedsættes mere end til 30 pCt. Jeg kan i hvert Fald ikke finde noget i Loven om, at en Indtægt paa 1 400 Kr. — naturligvis eksklusive Skatter og Forsikringer — kan nedsættes mere end til 30 pCt. Vedkommende skal altsaa betale Skat af 420 Kr., og det bliver, hvis Ligningsprocenten f. Eks. er 15, rundt regnet 60 Kr. i Skat. Men hvad gør man i

disse Kommuner, saa vidt jeg forstaaer det — og det er her, Ulovligheden kommer frem? Man trækker uden videre de 700 Kr. fra de 1 400 Kr., og saa er vedkommende nede paa 700 Kr., langt under det Tal, der giver frit Skøn, og altsaa i Virkeligheden praktisk talt nede paa Nul. Jeg kan ikke begribe andet, end at dette er ulovligt. Man kan naturligvis sige, at hvis Indtægten er 3 000 Kr. eller endnu bedre 4 000 Kr., og hvis der sker Fradrag for 2 Børn og en Kone, kan man højst muligt komme til, at det ikke behøver at være ulovligt efter Regelen om, at der skal være 30 pCt. af Indkomsten tilbage at beskattes. Men det er jo klart, at naar denne Bestemmelse ved de lave Indtægter giver et ulovligt Resultat, saa vil det i Virkeligheden sige, at Skattelovens Regler om, at Skatteydere med tilsvarende Indtægtsforhold skal behandles forholdsmaessigt ens, overhovedet ikke kan bruges, for det bliver ikke nogen ens Behandling, man derigenom kommer til. Jeg maa i det hele taget sige, at for mig at se er Nøglen til Fasthed i den kommunale Skattelovgivning saa afgørende knyttet netop til dette Punkt. Loven kan have et andet Punkt end det nu-gældende, det kan jeg i givet Fald ikke forhindre; jeg kan finde det urigtigt, jeg kan finde det rigtigt. Men jeg maa forlange, at det Punkt, som Loven sætter, overholdes, for det betyder baade paa den ene og den anden Maade afgørende meget med Hensyn til hele Beskatningen.

Det er for mig at se et meget, meget mindre vigtigt Punkt, hvad man vil fastsætte af Regler med Hensyn til det Punkt, hvor man giver det højeste Tillæg. Vi ved jo alle, at Kommunerne har Ret til at gøre det tidligere eller senere; i Praxis tror jeg nok, man tør sige, at der ikke er saa forfærdelig mange Købstadkommuner, som ikke saa nogenlunde er ved Toppen, naar man er kommet til en Indtægt af 10 000 Kr. — ved Toppen vil sige, at der giver man det højeste Paalæg, som man overhovedet maa give, nemlig 40 pCt. Med Hensyn til disse 40 pCt. er der jo i det foreliggende Lovforslag en Ændring gaaende ud paa, at de kan forhøjes til 50 pCt. Jeg synes, at Beskatningen, saaledes som den nu engang er i Købstadkommunerne — og det er navnlig deres Forhold, jeg her tænker paa — kommer for de højeste højt nok op, naar man sammenlægger Stats-skatten i alle dens Former og saa dertil lægger de 40 pCt.s Tillæg. Af den Grund mener jeg, at det for den paagældende Købstadkommune selv ret beset ikke har nogen Interesse, at man gaar højere op, og jeg maa i hvert Fald mene, at paa en Tid, hvor